

Arrest

nr. 207 719 van 14 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. BI
Louizalaan 349/20
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 8 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 april 2018.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Y. BI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van drie jaar.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het algemeen beginsel van bestuur, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze meent verder dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel onder meer de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel zonder enige verdere precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodat ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen schendt. Omdat het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, moet ambtshalve vastgesteld worden dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, wat de verzoekende partij in geen geval betwist. Er wordt in dit verband aangegeven dat betrokkene op heterdaad werd betrapt op zwartwerk waarbij wordt verwezen naar “PV. DE.55.L5.000379/2018”. De gemachtigde oordeelt dat gezien de sociale impact van deze feiten afgeleid kan worden dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schade. In de bestreden beslissing wordt verder aangegeven dat er een risico op onderduiken bestaat omdat betrokkene zijn aanwezigheid niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten, wat de verzoekende partij niet betwist.

De Raad stelt vervolgens vast dat ook omtrent de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk wordt gemotiveerd, waarbij de gemachtigde stelt dat betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. De gemachtigde concludeert dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De verzoekende partij betoogt dat zij enkel haar arbeidscontract uitvoerde in haar hoedanigheid van werknemer en dat zij niet de uitdrukkelijke wil had om inbreuken te plegen. Ze stelt dat deze elementen ook werden aangehaald in het proces-verbaal van de sociale inspectie, wat werd bevestigd door haar collega die eveneens op dezelfde dag werd gecontroleerd. De verzoekende partij wijst er verder op dat ze heeft beslist het grondgebied te verlaten van zodra zij wist dat haar verblijf in België illegaal was en geeft aan dat zij omwille van inbreuken gepleegd door haar werkgever ook administratief vastgehouden is geweest. Ze meent dat het inreisverbod van 3 jaar volledig disproportioneel is omdat dit haar werk kan beïnvloeden en terwijl zij niet de bedoeling had om inbreuken te plegen op de Belgische wetgeving.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij in geen geval concreet ingaat op het motief dat er een risico op onderduiken bestaat, merkt de Raad op dat het betoog van de verzoekende partij dat zij enkel haar arbeidscontract uitvoerde in haar hoedanigheid van werknemer en dat zij niet de bedoeling had om inbreuken te plegen, geen afbreuk kan doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat zij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk, wat steun vindt in de gegevens van het administratief dossier. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan blijken dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op onjuiste feitelijke vaststellingen of een onjuiste juridische kwalificatie. Uit het proces-verbaal van verhoor van 15 januari 2018 blijkt bovendien dat de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk aangaf dat er (tewerkstellings)documenten werden opgesteld voor Duitsland, waarbij nergens enigszins documenten worden vermeld voor België. De Raad wijst er overigens op dat het algemeen rechtsbeginsel "nemo censetur ignorare legem" - iedereen wordt verondersteld de wet te kennen - behoort tot het Belgisch positief recht (Van Hoecke, M., "De algemene rechtsbeginselen als rechtsbron: een inleiding", in *Algemene rechtsbeginselen*, Van Hoecke, M. (red.), Antwerpen, Kluwer, 1991, 3-28). Dit beginsel houdt niet in dat alle burgers alle wetten dienen te kennen, maar betekent wel dat de burger de wet dient te kennen die op hem van toepassing is in de omstandigheden waarin hij zich bevindt (Hens, T., "Over het adagium "Nemo censetur ignorare legem" en de zorgvuldigheidsnorm" (noot onder Rb. Leuven, 5 oktober 1991), R.W., 1994-95, 1062-1063). Er kan in alle redelijkheid van de verzoekende partij, wanneer deze zich naar een ander land begeeft, worden verwacht dat zij zich informeert over de op haar van toepassing zijnde verblijfsreglementering. De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij niet de bedoeling had om inbreuken te plegen op de Belgische wetgeving kan geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook het gegeven dat de verzoekende partij heeft beslist het grondgebied te verlaten van zodra zij wist dat haar verblijf in België illegaal was, doet geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat zij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk en dat zij haar aanwezigheid niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij omwille van inbreuken gepleegd door haar werkgever ook administratief vastgehouden is geweest, wijst de Raad erop dat in casu slechts het inreisverbod van 15 januari 2018 aan de orde is zodat deze kritiek op een niet in het geding zijnde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering niet pertinent is naar aanleiding van voorliggend beroep. Aangaande de vasthouding wordt er bovendien op gewezen dat de Raad hieromtrent geen rechtsmacht heeft.

Waar de verzoekende partij ten slotte nog aangeeft dat het inreisverbod van 3 jaar volledig disproportioneel is omdat dit haar werk kan beïnvloeden, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat deze hypothetische bewering van de verzoekende partij in geen geval wordt geconcretiseerd en gestaafd. In de bestreden beslissing wordt bovendien uitdrukkelijk gesteld dat een inreisverbod wordt opgelegd voor het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen "tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven". Indien de verzoekende partij dus beschikt over de vereiste documenten wordt zij in geen geval belet in andere Schengenlanden te werken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift,

hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 26 april 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 19 juni 2018, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 april 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van verzoekende partij merkt op dat het inreisverbod van drie jaar disproportioneel is. Zij stelt dat de verzoekende partij ingenieur is en het haar door het opleggen van een inreisverbod onmogelijk wordt gemaakt om via detachering tewerkgesteld te worden in de Schengenzone. Zij heeft door de bestreden beslissing geen toekomstperspectieven. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en merkt op dat artikel 74/12 van de vreemdelingenwet van toepassing is, zodat de verzoekende partij de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen. Verder stelt de verwerende partij dat aan de verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd omwille van zwartwerk zodat van de veronderstelling van verzoekende partij niets aan is.”*

2.4 De verzoekende partij merkt op dat het inreisverbod van drie jaar disproportioneel is en geeft aan dat zij ingenieur is en het haar door het opleggen van een inreisverbod onmogelijk wordt gemaakt om via detachering tewerkgesteld te worden in de Schengenzone. Ze voert aan dat ze door de bestreden beslissing geen toekomstperspectieven heeft. De Raad stelt vast dat op voormeld betoog middels de beschikking van 17 april 2018 reeds werd geantwoord. Door argumenten aan te halen die reeds werden aangebracht in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 17 april 2018 opgenomen grond wordt vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU